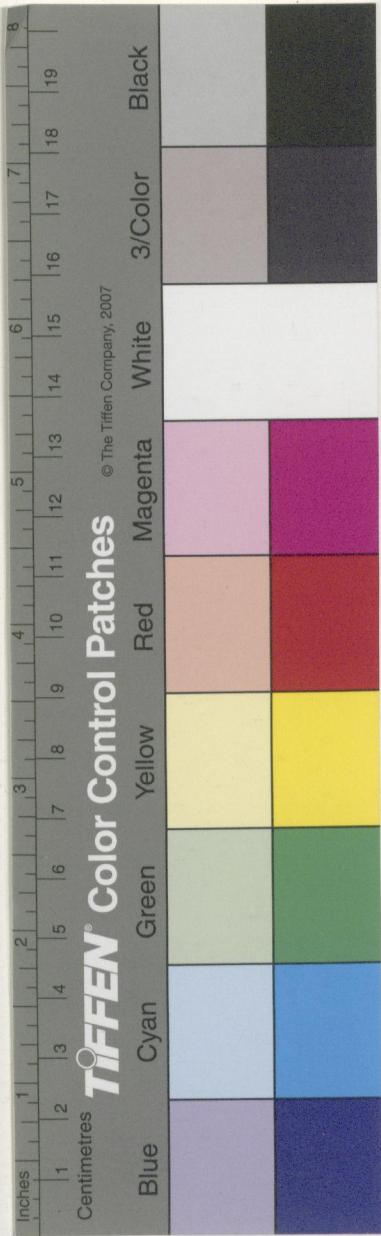

11

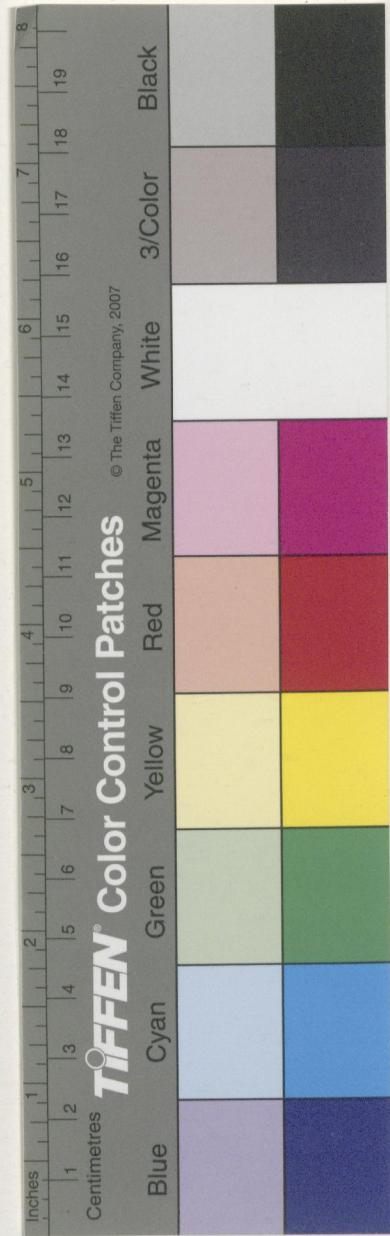
Afskade! Jag trodde sedan att den långa tillstomningen och de mån-
ga löftesvärerna under förmars ejort den bekymrig för mig, då Du ja
öfvermodadt svarade att åt uppfylla det lofte Du gaf mig ett skrifva.
Jag finner nu, att min fruktan i detta afstående varit övertors emot mig.
Klomenstona lade den varma hertliga tonen: Ditt sista brev min hoppas
att Du ikke ändrat tanken, och att, om Du vilje tyckes Dig beroe und-
vika hvarej gärning af tillgivnenhet för mig, Du ändr i ditt hjerta
hoppa den lida innerby form för. För denne befrändighet läcker jag
Dig med all den eld som bärer tanken på det väldet: Ditt förhållande
och glänsja öfver att vara åt härd af dig innan mig växla. Ofta, ofta har
jag betraktat min fläckning till Dig, och frågat mig själf huruvida
jag, utan att hafta mysket illa, kunde ta Dig fort fara att correspon-
dera med mig, och möte mig närgangen utas desfa glänsja samma vitter,
som aldrig besökte de få ögonblick, då det unnes åt att vara tillpon-
gnad, men alltid har jag härutif blifvit rätt ensc med mig själf. Nu
en punska möja mina förhållanden i lifvet en fa intim för trothet, som
du kan se mitz personen är mina hertilen hvarej frammanar triffande med
Dig åt för mig prinsant, på andra sidan åter tyckes jag, att, om Du vilje
lägga ink i hela verlden har någon form fa heller af Dig åt detta i
Dina öden som jag, det ockh' borde varje mig medgivet åt fa veta huru
det går Dig, huru Du tankar om känna, ej fader åller fader. Det är en
delle fale för frammande, likgiltig, om jag fa skall säga, värme, att ge
håd, det är lott att kländra of af åt framfatta huru vrott man gör
i åt fortvara med ett lycke, som omfandig hister nu ikke berätta, men
jörnu är det att bekämpa af oförvinna detta tycke, och åt, sålänge det
leffor åmma, vara fläng från all gemenskap med dops förmäl. Si ofta jag
tancket på huru här Du är för mig, tyckes jag att vara himmelskrämde

härdt, att jag skall någås vara få kild från Dig, att jag ikke skall fö
 ja Dig så mycket em föm den mest främmande, ikke giv föm Dig och din
 glädje ja mycket föm föm den asta likgiltigaste. & färra fleror intill
 jag brata alla händor, vbyrka, att jag framför hvarje annan har rätt att
 äga Dig, glada Dig och värda Ditt borta. Goda, häng kommer vilt
 ögonhatten i mina fördringar; förlor mig, jag begär ja mycket, da jag
 juon mött åtter. Skulle jag vara jät, hett skulle jag då plegra Dig med
 mina bonas. Du frågar hvarför jag nu tankar annorlunda än i väret?
 Da har hon ofta mycket till denna åldhet. Du jag nepp fritt lura ett
 brev från Dig och ja, att Du är densamma som Du varit, att Du aldrig
 mig och tankar på mig, da jag åter lugn för en tid; men snart uppstår
 tankar, som oras mig på nytt. Jag har varit kild från Dig en tid, allor
 har träffat Dig i ett salukrys och knappit fritt en blick af Dito öga, ge-
 natt uppstår hos mig förställningar om kold och glömkay, om andra
 förställningar från Din fida, som giv att jag ikke kan vara trygg, in-
 van jag åter fått meddala mig med Dig på det förstörjande fallet.
 Det är ju ikke att undra öfver. Du sit följa hura flygts! Du varit.
 Du frågar mig om min känsla för dig är ja flygts! att den försvinner
 utan näring, om den nödvändiga förhöfets brev, mitten, ord för att lepa!
 Jag har ikke erfaret det ännu, det är juant, men är ändå färdig
 att juva ja, ja, ja litet är den af slat och fler att den förgås
 om den ikke varit, men ikke i kyle, iceter i sin egen ald. Himmelfonten! Hölle,
 utan alla yttringar af tillgivetet af Dig, juant borjan mönstrosa om vall-
 ligheten af Din hänska för mig, ty det är jag oövertygt om, att en verblig
 hänska ikke kan delas för den, som utgör dets föremål, utan har ett
 omständigt behov af att yttra sig i samma man som den har
 kraft och framning. Sattet för dets yttring kan växa också, men röjt
 sig nästa den.

Oändligt glädje att mig att man tyckt, att Du blifit bättre än fört,
 och att man tror, att den omgivning, i hörnet. Du lefvat hemma, sällan
 denne förändring. Den tillsynsflället mi de gärna ha, för all den
 godhet och välvilja du berört Dig, ett bro at dars inflytan verkat

på Dig mer än det i filen verkt gjort. Da Du joges att Din karlek tia
 mig ejt föm Dig flödijere och mere allvarsam, ja ville jag gärna tro Dig
 och trov Dig också. Jag har alltid varit ja upprightig mot Dig, att Du
 onödigt i längden kan låta bli att smilas af min sanner hänska och
 bli mere fann af upprightig läbbete. Det är väl denna ögonhatten
 af innenbygare ton: Det visundel, som Du fritt fög vid, da de tyckit att
 Du blifit bättre. Da nu, aldrigade, hur jag är emot Dig. Det finns
 ingen van annan orang, som jag ville hälla dolt för Dig, os jag talat till
 Dig själm om jag talte med mitt eyt hörta. Jag vet väl hvad jag ejer
 tyras, ty jag vet att Ditt lycke varit mycket föränderlig; men jag
 är ju en man och kan tales. Det är emellertid en glädje för mig att
 fe rätt ögonen af förtro. mig hörte att någon, se det, själm
 men jag, figgs i mitt lyxnes att vara förlorad, eller, som jag
 förlor aldrig att hälla det ingen tozongemärkha. Den idédejs exisit
 som jag hör, att tala - att motstånd af andray, sig allt flygtigheit, alla
 som jag hör, från Din fida, meden Du ännu ikke hörnit hälla Dig kan
 si en man af ihordgående karaktér, snatta frammingen. Det sitter me-
 ra stodja i dit visundel, od det är denna obefriliga förtal för dig som
 trofast mig öfve mitt likt obefriliga fel af hafsa, af hänska till Dig,
 inledt Dig i det förhållande, hvare vi nu beförna of te huvanstra.
 Du tyckit ännu varit int för vår brieftagning, att den kunde bli rojt. Hitta
 Dig, best. Da, för mig kan Du vara fader. Wiger slott ikke, att jag nu mer
 kan komma Dig härligst åt världen, utan att ja förtroende af Dig om att
 jag äger Dig. Det är väl ändå det minsta jag kan beginna, fastan Du
 sitter mig, att fö i dags förl brev hörva hvar det är med Dig och hörva
 Du lätta af hoppas. Skulle man förlora loftet af Dig, ja förlora ingenting
 mer, utan undrade. Det är ju förärvandet för Dig, mer än Du för mig att
 att på det fallet bindas och bussas. Jag upprepar ännu, hvad jag fört sagt,
 att Du vaktat Dig förl bättre, än vareigen han hänska, som nu int utgör din
 berövning, författ åt flygden försina dagar. Dif dermed är intet int
 jagit om dem, utan endast att Du - förla jag figgit - aldrat förlitit för att
 vara rätt hängiven. Stok, om Du ändå kunde aldrig und verklig hängivenhet.
 Jag heller ja mycket af Dig att jag fluttet över det, hvid hörft det kunde göra,

idet för min skalle utan för Dig. Om Du också skulle lida deraf, om
Du skulle ha en svår fäste Dig vid någon annan; skalle det ändå vara min
innanliga glädje, blott därför, att jag då skulle vita, att Du varit så förtjust
med min faga välla att Du skulle vara. Men nu må faga hatt man vilt, vilket
kan härligt göra oss förtjust, men ingen fana glädje finns heller utan kärlek, och
ingen männska är verkligen mänsklig, utan i den man som har verkligt äls-
kat.

Sed da med hittan fina och tät fäst jag nu fyrlös de stora bladen. Jag skulle ha
jag mycket att faga Dig, det är ju längre sedan jag fick spara mitt hjärta för Dig,
därfor hörjöss jag ju mycket. Vat Da hvad jag hörjöss. Jag önskar att vi ikke
upphöra att på detta sätt meddelas ope med hvarandras. Om Du häller upp
min faga välla för Dig, ja, en del är beträffande uppen för Dig att näringen aldrig
lättankas och kan förra, att jag är förfjutad beträffande Du ej beträffande. Du jag
ett dröf af minn ytterligare förfjutning. Efter fäst hon Låt, då jag, af fruktan
att närs följa Dig, eckar vägade för Din skall, förra armarna omkring hir
och hysda Dig för ett synblad. Jag snärktes förfänt att Du var enfan, och
min framomme gjorde mig harsken längre efterut. Hade jag ikke vänt ju
redt för att ja längre fäste blottfölle Dig, nedv. jag ikke hittat bli att bereda
mig en fäst glädje.

Låt oss nu skriva till hvarandra fästigt, jag vet ikke att det är värgt
med att allt läta hvarandra veta hur det är med oss, om vi hälla af hvar-
andra ja som vi gora. Nicke näringen vanligt att minna så jag går
förra, min glädje beroor af den meckningar som längre därigen.

Skall jag nu få träffa Dig i afton, och få ge Dig detta brev. Jag hoppas, jag
var. Da ja omfleden af folk. Hade jag gora hale tagit Dog under armen
och fort Dig bort från hela Din vakt. Knoppt att jag tördes tala till redt
till Dig. Jag var ju rädd att du skulle bli borta på din resa för längre
tidet, ja, att jag anche blif gläd. Blott ofver att je Dig vitter, fäst jag fäst
det fisk vara med dig.

Skrif nu, åt mids, frast. Vänt omflede vi vitt för näkta, ja mycket att vi få träffa.
Ja att lätta hvarandra vare från lappan. Men framför allt, hänled på min ofta
faga tanke på Dig, och kom ihö att ingen på jorden heller af dog förfänt
fran jag.

J. 22 Oct. 1848.

